

מפקדת פרקליט צבאי ראשי
 לשכת
 טלפון: 03-5692911
 סימוכין: (38) 1839
 כסלו תשס"ב
 25 נובמבר 2001

לכבוד
 מנכ"ל "בצלם" - גב' ג'סיקה מונטל
 רח' התעשייה 8
 ירושלים, 93420

ג.נ.,

הנדון: נסיבות מותו של ח'ליל אל מור'רבי

בללי

1. לאחרונה פרסמתם באתר האינטרנט של ארגון "בצלם" דו"ח שעניינו טיפולה של הפרקליטות הצבאית במקרה מותו של ח'ליל אל-מור'רבי ביום 7.7.01 באיזור רפיח. בדו"ח הועלו טענות קשות בדבר בדיקתה של הפרקליטות הצבאית את נסיבות האירוע, לרבות טענות שהופנו באופן אישי כנגד ממלאי תפקידים בכירים בפרקליטות.
 2. הפרקליטות הצבאית אינה חסינה מביקורת (ואינה מעוניינת בחסינות כזאת). לפיכך, בעקבות פרסום הדו"ח, שבתי ובחנתי את החומר הרלוונטי במלואו, וזאת בשם לב לטענות שהועלו על-ידיכם.
 3. לאחר בחינה מדוקדקת של מכלול העובדות הגעתי למסקנה, כי ההחלטה בדבר אי פתיחה בחקירת מצ"ח, היתה החלטה ראויה ונכונה בנסיבות המקרה. עם זאת, תשובתה של הפרקליטות הצבאית אליכם מיום 31.10.01 היתה חסרה, ולא ניתן בה הפירוט המלא של הטעמים אשר עמדו בבסיס החלטה זו. מטרת מכתב זה, בין היתר, היא להבהיר ולפרט טעמים אלה.
- כבר עתה אציין, כי אין ניתן להתעלם מכך שבדו"ח שפורסם על ידיכם מופיעים אי דיוקים רבים וחצאי אמיתות, אשר יוצרים תמונה חסרה ובלתי מדויקת. על כך אעמוד בהמשך מכתבי זה.

טיפול של הפרקליטות הצבאית

4. האירועים שהתרחשו ביום 7.7.01 בגבול ישראל-מצרים, באיזור רפיח, תוחקרו באופן מפורט במספר תחקירים שנערכו בפיקוד דרום. התחקירים הועברו לפרקליטות הצבאית, ונבחנו על ידי גורמים שונים, יחד עם החומר שהעברתם אלינו.
5. לקראת דיון שהתקיים בראשותי, אשר נועד לקבוע את המשך הטיפול במקרה, הכין קצין בתביעה הצבאית הראשית - על סמך החומר שהיה בפנינו - מצע פנימי לדיון, שבו נעשה ניתוח משפטי, והועלו דרכי פעולה

משפטיות. מצע זה חולק לארבעה פרקים: תלונת "בצלם", התחקיר המבצע, המלצת פרקליט דרום והתייחסות תצ"ר.

6. ייאמר מייד, כי מסמך זה אינו "חוות דעת" של התובעת הצבאית הראשית, כפי שטענתם לפרסם, אלא מצע פנימי, שנכתב, כאמור, על ידי קצין בתביעה הצבאית. המסמך, שנועד להוות בסיס לדיון, לא הוכן על ידי התובעת הצבאית הראשית ולא נועד להציג את עמדתה המשפטית. גם הכותרת "התייחסות תצ"ר", שבאה בעקבות הפרק "המלצת פרקליט דרום", לא באה לומר שזהו ניתוח או עמדת התובעת הצבאית הראשית, אלא שמדובר בהתייחסות של קצין מן התביעה הצבאית הראשית, המציג דברים מעבר לאמור במסמך של פרקליט דרום מיום 29.8.01 (והמעין יראה, שכותב המצע גם חולק על הפרקליט). התובעת הצבאית הראשית העבירה מצע זה לעיוני והציעה כי ההתלבטות המוצגת בו תידון בדיון בראשונה.

7. כינסתי דיון שהוקדש למקרה זה, ונכחו בו, מלבד, סגן הפרקליט הצבאי הראשי, התובעת הצבאית הראשית וסגנה, הפרקליט הצבאי של פיקוד דרום ושלושה קצינים נוספים מהתכיעה הצבאית ומענף הדיון הביטחוני. בדיון ארך נבחן כל החומר שהיה בפנינו, ובסיומו של הדיון החלטתי, כי אין מקום להורות על פתיחה בחקירה פלילית (כאמור בסעיף 5 לתשובה שניתנה לכם ביום 31.10.01). יצוין, כי במהלך דיון זה נטח רק הקצין, אשר ניסח את המצע האמור, להצדיק פתיחתה של חקירת מצ"ח (וברוח זו הכין את המצע הפנימי). אפשרות זו נידונה, אך נדחתה על-ידי שאר משתתפי הדיון, שבעה במספר.

8. בטרם יצוינו הטעמים להחלטה זו, אבקש לציין, כי לפי חוק השיפוט הצבאי, תש"ו-1955 (סעיף 4539א), יהיה הפצ"ר רשאי להורות על פתיחה בחקירה פלילית, כאשר חומר התחקיר שהועבר לעיונו מצביע על קיום חשד לביצוע עבירה, המצדיק חקירה פלילית.

9. העיון בתחקירים סיפק את העובדות הדרושות בדבר השתלשלות האירועים באותו יום ואופן פעולת הכוח הצבאי שפעל בקו הגבול, כוח שתכליתו היתה "למנוע פח"ע על הציר ולמנוע הברחות אמל"ח". פרטי התחקירים מצויים בפניכם. מהתחקירים עולה, כי החל מהשעה 12:00 אירעו כמה אירועים חמורים, עוד לפני ירי האזהרה שלאחר השעה 19:00. מדובר בכמה אירועים של ניסיונות לחצות את הציר, זריקת אבנים וזריקת שמונה רימוני רסס על הכוח הצבאי בשלוש פעמים שונות (רימון, 5 רימונים, 2 רימונים). הכוח הצבאי הגיב בירי אזהרה, בירי גומי ובזריקת רימון הלם. בשעה 19:00 יצא הכוח חזרה למוצב "גירית", ואז "עשרות ילדים ומבוגרים נכנסו לתוך ציר ידקר", והחלו להניח חפצים ותלתליות. בנוסף גם זהו העברות של שקיות מהצד המצרי". הירי באמצעות המקלע בוצע בתגובה לפעולות אלה. היה זה ירי אזהרה לעבר חומת מפגע, שנועד לסכל את המשך הפעולות ולא נועד לפגוע באיש. גם לא זוהתה פגיעה באדם כלשהו.

10. ההחלטה שלא לפתוח בחקירת מצ"ח הושתתה על הטעמים הבאים:

א. ירי האזהרה נעשה במטרה להביא להפסקת פעולתה של קבוצה שמנתה עשרות אנשים – מבוגרים וילדים – אשר נצפתה מעבירה חפצים מן הצד המצרי לצד הישראלי, ומניחה חפצים ותלתליות לאורך הגבול. בתחקיר עצמו מצוינת התופעה של הנחת מטענים על הציר וכן הברחות. ידוע הדבר, בצה"ל ומחוצה לו, שאיזור גבול זה משמש להברחת אמל"ח, ובתחקיר עצמו צוין, שמטרת הפעולה של הכוח הצבאי היתה מניעת פח"ע על הציר ומניעת הברחות אמל"ח. בנסיבות אלה, השימוש בירי אזהרה בקו גבול זה למניעת פעולות, החשודות באורח סביר כהנחת מטענים והברחת אמל"ח – היה לדעתנו לגיטימי ומובן (אוסף, כי בדיון אצלנו ייחסנו את עיקר המשקל לחשד של הנחת מטענים והברחת אמל"ח, ואולם נמסר לנו, כי גם בהנחת מכשולים על הציר, כדוגמת גדר תיל ("תלתליות") טמונה סכנה רבה לחיילי הכוח הצבאי וקיים הכרח למונעה. זאת, משום שהדבר נעשה בעבר לשם עיכובו של הכוח הועבר, וניצול העיכוב לשם תקיפת החיילים).

ב. כאמור, הירי לא נועד לפגוע באנשים, ועל כן לא בוצע לעברם, אלא לעבר חומת מפגע כדי שלא תהיה פגיעה. במצב שבו מדובר בירי אזהרה מוצדק, וכאשר הירי לא כוון לעבר אנשים, והחיילים לא צפו, כי מאן דהוא ייפגע ממנו – אין לומר לדעתנו, כי קיים חשד לעבירה המצדיק פתיחה בחקירה פלילית.

ג. כשיקול נוסף - גם אילו הוכח חשד לעבירה כלשהי, ספק אם ניתן היה להוכיח כנדרש קשר סיבתי בין הירי לבין המוות. בהקשר אחרון זה, שעניינו הקשר הסיבתי, חשוב להבהיר, כי המשטרה הצבאית החוקרת נתקלת בקשיים משמעותיים בחקירת מקרי מוות של פלשתינאים, שעיקרם בחוסר שיתוף פעולה מצד הרשות הפלשתינאית. כך, לדוגמא, גופות אינן מועברות לרשויות צה"ל לצורך נתיחה משפטית ואין מועברות תוצאות נתיחה רפואית.

11. יש להדגיש, כי הנימוקים הראשון והשני הם שהיו עיקר בהחלטה זו. הווה אומר: גם בהנחה שמות הילד אכן נגרם כתוצאה מאש כוחותינו - הנחה שהייתי מוכן לקבל בנסיבות שהתבררו - סברו משתתפי הדיון, שאין מקום לחקירה פלילית בנסיבות האירוע, וזאת לנוכח התפיסה, כי במקרה של ירי אזהרה לגייסימי, אשר נועד במפורש שלא לפגוע באיש, אין מקום להעמדה לדין פלילי.

12. מן המקובץ עולה, כי ההחלטה שלא לפתוח בחקירת מצי"ח בנסיבות האירוע התקבלה מטעמים ענייניים, לאחר בחינה יסודית של החומר שבפנינו, וקיומה של היועצות משפטית מקיפה עם הגורמים המשפטיים הרלוונטיים.

13. אוסיף, שבעת הדיון יצאתי מתוך הנחה, כי עצם השימוש במקלע במקרה זה לשם ירי אזהרה לא תאם הוראה צבאית, ובגין זאת החלטתי בדיון על נקיטת צעדים משמעותיים כנגד מי שאחראי לכך. ואולם, במסגרת בחינה עובדתית ומשפטית מחודשת, הגעתי למסקנה, כי סברה זו איננה נכונה, בנסיבות הספציפיות של מקרה זה, לאור טיב הפעולות החשודות בקו הגבול והמיקום המסוים שבו נעשו.

אי דיוקים בדו"ח "בצלם"

14. כאמור, בעקבות הדו"ח שבתי ובחנתי את טיפולה של הפרקליטות הצבאית בפרשה. ואולם, התבוננות פנימית וחשבון נפש - מן הראוי שיערכו גם על ידי ארגון "בצלם", שכן העיון בדו"ח מגלה אי דיוקים וחצאי אמיתות. על הטעויות הבולטות שלכם אעמוד עתה.

15. תחילה אזכיר, כי עיקרו של הדו"ח - בתקיפת "חוות דעתה" של התובעת הצבאית הראשית, אל"ם רון. ואולם, כפי שהוסבר, אין מדובר בחוות דעת של התובעת הצבאית הראשית, אלא במצע, שהוכן על-ידי קצין ממשרדה, לקראת הדיון המשפטי בנוגע לנסיבות האירוע.

16. זאת ועוד, מצע זה לא נועד להציג גרסה עובדתית. התשתית העובדתית, אשר עמדה בבסיס ההחלטה המשפטית, פורטה בתחקירים המבצעיים ובחומר ששלחתם אלינו. המצע נועד להציג דרכי פעולה משפטיות אפשריות הנגזרות מניתוח העובדות. לפיכך, אין שחר לטענתכם בדו"ח, כאילו התובעת הצבאית הראשית "מציעה" שלוש אפשרויות סותרות, ששתיים מהן שקריות". כאשר מדובר בדרכים אפשריות לניתוח משפטי של עובדות, שימוש בטרמינולוגיה של "שקרי" או "אמיתי" - הוא שגוי מיסודו, ואינו ממקן העניין. אשר על כן, מקוממת האמירה בדו"ח, לפיה: "העדיפה התובעת הצבאית הראשית להציג גרסה שקרית". אמירה זו מצביעה על חוסר הבנה בסיסי של מהות הניתוח המשפטי שנערך במקרה זה.

17. אכן, עצם הדיון בדרכים השונות לניתוח משפטי של עובדות המקרה, והעיסוק באירוע זה על-ידי בכירי הגורמים בפרקליטות הצבאית, מצביעים על הרצינות הרבה המיוחסת לקבלת החלטה משפטית, המבוססת על ניתוח התחקירים המבצעיים.

18. ביחס לתחקירים המבצעיים שנערכו ציינתם, כי אלה עסקו בעיקר בהיבטים מבצעיים של האירוע, וכי "הפגיעה בשלושת הילדים זוכה להתייחסות שולית בלבד". ואולם, עיון בתחקירים מעלה בבירור, כי בתחקירים ניתנה הדעת, בהרחבה, לשאלת הפגיעה בילדים:

א. התחקירים נערכו בעקבות דיווח על מותו של ילד ופציעתם של שני ילדים נוספים (ראו: סעיף 2(א) לתחקיר מיום 14.7.01, וסעיף 1(ב) לתחקיר מיום 11.7.01). תחקירים אלה נערכו זמן קצר לאחר האירוע, ועל ידי קצינים בכירים בפיקוד דרום - מפקד האוגדה, מפקד החטיבה ומפקד הגדוד.

ב. במסגרת התחקיר נידון בהרחבה המתח בין הצורך לשמור על ציר הגבול מחד גיסא, לבין הרצון להימנע מפגיעה בילדים מאידך גיסא. כך, נקבע במפורש בסעיף 5(ד) לתחקיר מיום 11.7.01, כי "אין ספק שיש שימוש של הפלסטינאים בילדים לטובת הברחות והנחת מטענים אך יש להישמר מירי על הילדים" (וראו גם: סעיף 5(ח)). קביעה זו, בנסיבות של לחימה אינטנסיבית, ראויה להערכה ולא לביקורת.

19. בעמ' 5 לדו"ח ציינתם, כי התובעת הצבאית הראשית דחתה בחוות דעתה את קביעתו של פרקליט פיקוד דרום, לפיה מדובר היה באירוע בעל "אופי לחימתי". טענה זו אינה נכונה במספר מישורים. ראשית, אין מדובר, כאמור, במסמך שחובר ע"י התובעת הצבאית הראשית, ואין זו חוות דעת, אלא מצע לדיון. שנית, גם במצע זה צוין, כי "על פניו נראה, אכן, שהירי בוצע במסגרת אירוע 'לחימתי'". במילים אחרות, על פי האמור במצע, אירועי אותו יום כולו היו בעלי אופי לחימתי; ואולם, ירי האזהרה, שבוצע לאחר השעה 19:00, נעשה בתגובה להנחת תלתליות וחפצים חשודים על הציר ולהעברת חפצים חשודים מהצד המצרי לישראל, ולא בתגובה ליידוי הרימונים שהיה קודם לכן. זו הנקודה שביקש כותב המצע לחדד ביחס לחוות דעתו של פרקליט פיקוד דרום.

נקודה זו – היינו שירי האזהרה בא רק כתגובה לאירוע החמור על הציר בשעה 19:00 – היתה ברורה לחלוטין לכל המשתתפים בדיון בראשותי, אלא שהבחנה זו לא באה לידי ביטוי במכתבה של התצ"ד אליכם.

20. בהקשר זה נטען בדו"ח שלכם (עמ' 5), כי "כאשר נפגעו הילדים, לא היו 'התפרעויות והפרות סדר חמורות'". בהסתמך על כך, עמדתכם היא (עמוד 7), "כי החיילים השתמשו בנשק קטלני כאשר לא נשקפה להם סכנת חיים, וכי הם פעלו בניגוד להוראות". בכל הכבוד, בדו"ח בחרתם שלא לייחס כל משמעות לשתי עובדות מרכזיות: האחת, העובדה, כי ירי האזהרה התבצע בתגובה להנחת חפצים חשודים וחשד להברחת אמל"ח לאורך ציר הגבול; השנייה, החיילים לא כיוונו את נשקם כלל לעבר אנשים, אלא ירו ירי אזהרה שנועד במפורש לא לפגוע באיש. מדובר בעובדות מהותיות ביותר, העולות בבירור מן התחקירים. עובדות אלה משנות כליל את התמונה.

21. לא זו אף זו. מן התחקיר עולה בבירור, כי כוחות צה"ל מודעים היטב לדילמות הכרוכות במצב הדברים המיוחד במינו לאורך קו הגבול שברפיח. כך, צוין במפורש בתחקיר, כי "משימה זו יוצרת רמת חיכוך גבוהה בין הכוח לבין הילדים – דבר שמציב דילמות קשות לכוחות בשטח... המשימה מורכבת מאוד וישנם קשיים רבים בביצועה בשל העובדה שהדרישה היא לשמור על ציר פילדלפי סטרילי מאידך לא לבצע ירי על ילדים". זאת ועוד, בסיכום התחקיר נקבע בצורה מפורשת, כי הגם ש"אין ספק שיש שימוש של הפלסטינאים בילדים לטובת הברחות והנחת מטענים יש להישמר מירי על הילדים".

מהתחקיר עולה עוד, כי הוסקו מסקנות, במטרה לצמצם ככל האפשר את רמת החיכוך בין כוחות צה"ל לבין הילדים באזור. כך, נקבע, כי יש להימנע ממצבים בהם מתקרבים ילדים לנגמ"חונים, גם אם הדבר כרוך בנסיגה לאחור של הנגמ"חון.

התעלמותכם, במסגרת הדו"ח, מלקחים חשובים אלה, כפי שפורטו בתחקירים, חוטאת בהצגת תמונה חד צדדית ועל-כן מעוותת.

22. יתר על כן, בעמ' 7 לדו"ח ציינתם, כי לאור ניתוח אירוע זה, מסקנתכם היא שהחלטה שלא לפתוח בחקירות מצ"ח באירועי השנה האחרונה "נובעת מהחלטה מודעת של הפרקליטות הצבאית להעלים עין מפגיעה באוכלוסייה האזרחית הפלסטינית ולא למצות את הדין עם חיילים הפועלים בניגוד להוראות, בין השאר כדי להעניק לצבא תדמית חיובית".

דוחה אני בתוקף מסקנה זו. ראשית, אתם עצמכם יודעים, כי אין כל החלטה שלא לפתוח בחקירות פליליות בגין חשד לשימוש בלתי חוקי בנשק באירועי השנה האחרונה; והרי בעצמכם ציינתם בדו"ח, כי מאז תחילת האירועים נפתחו עשרות חקירות פליליות "הנוגעות לשימוש בלתי חוקי בנשק".

שנית, המדיניות בדבר קיומן של חקירות פליליות כנגד חיילים בנוגע לאירועי השנה האחרונה נובעת במפורש מקיום מצב של "עימות מזוין". השונה לחלוטין מאירועי האינתיפאדה בשנים 87–93 (ודי אם

אציון, כי החל מתחילת האירועים נרשמו כבר למעלה **מתשעת אלפים פיגועים** באמצעות שימוש בנשק חם, כגון ירי והנחת מטענים, כנגד חיילים ואזרחים).

באופן אישי אוסיף, שהייתי - כתובע צבאי ראשי - בין מעצבי מדיניות החקירה וההעמדה לדין באינתיפאדה בשנים 88-93, ועתה, כפרקליט צבאי ראשי, נחיר הדבר בעיניי, ובעיני עמיתיי בפרקליטות, שאין לגזור גזרה שווה בין התקופות. הדבר גם פורסם ברבים. אכן, השאלה באלו מקרים לפתוח בחקירה פלילית כנגד חיילים בגין חשד לשימוש בלתי חוקי בנשק, בפעילות מבצעית בתקופת לחימה, היא שאלה קשה ומורכבת, והנושא מעסיק אותי כל העת. ואולם, דוחה אני בתוקף את טענתכם, לפיה קיימת מדיניות של אי חקירה פלילית ואי העמדה לדין, המעניקה, כביכול, חסינות מראש לחיילים, והיתר לפעול בניגוד לחוק. **חיילים שיחרגו באופן חמור מכללי הפתיחה באש ויגרמו לפגיעות בגוף ובנפש ייחקרו ויועמדו לדין**. באשר לחקירות מצ"ח, כבר צוין לעיל, כי נפתחו חקירות לא מעטות בגין חשד לשימוש בנשק שלא כדין ע"י חיילי צה"ל. באשר להעמדה לדין, כבר הוחלט בשני מקרים על הגשת כתבי אישום בבית דין צבאי, בגין מקרים של שימוש בלתי חוקי בנשק (שלא כמצוין בדו"ח שלכם).

23. הנה כי כן, בדו"ח "בצלם" מצויה **אי הבנה בסיסית אחת ואי דיוקים רבים**, אשר יש בהם כדי להציג תמונה בלתי שלמה של נסיבות האירועים מיום 7.7.01. תמונה זו הובילה, מטבע הדברים, להסקת מסקנות בלתי נכונות.

פרסומם שלא כדין של חומר חסוי על-פי דין ומסמכים מסווגים

24. מעבר כאי הדיוקים, אשר פורטו לעיל, הרי שבפרסום התחקיר יש משום הפרה בוטה של הוראות חוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, הקובעות את חסיונו של התחקיר המבצעי.

בפרסומם של מסמכים מסווגים שהועברו אליכם בטעות (כפי שאתם עצמכם ציינתם), מבלי לקבל את אישורן של הרשויות המוסמכות, יש משום חשד לעבירה פלילית חמורה, ובוודאי יש כאן חוסר אחריות ציבורית והעדר אתיקה.

סוף דבר

25. טיפולם של גורמי הפרקליטות הצבאית במקרה זה נעשה, כמקובל, באופן ענייני ומקצועי. לאור בחינת העובדות שעלו מן התחקירים המבצעיים והחומר ששלחתם אלינו, ולאחר דיון יסודי בהיבטים המשפטיים, התקבלה החלטה שלא לפתוח בחקירת מצ"ח. אתם נחשפתם לתחקירים מבצעיים, שנעשו בעקבות אירועי אותו יום על ידי בכירי המפקדים באזח"ע, שבהם נסקרו העובדות, הופקו לקחים, ובין היתר פורטו שגיאות ותקלות. כמו כן נחשפתם למסמכים פנימיים של הפרקליטות הצבאית, שגם מהם עולה התלבטות באשר לדרך הטיפול המשפטי. צר לי על כך שבחרתם להעלות בדו"ח שחיברתם האשמות אישיות חסרות בסיס נגד ממלאי תפקידים בפרקליטות הצבאית, ומסקנות מופרכות באשר לדרך פעולתה של הפרקליטות הצבאית ושל דרגי הפיקוד בכלל. אדרבה, המסמכים שקיבלתם מצביעים על בדיקה עניינית ורצינית - הן בקרב המפקדים והן ע"י גורמי הפרקליטות הצבאית.

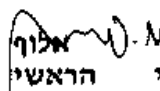
26. האיזור בו התבצע ירי האזהרה, המצוי בגבול הבינלאומי בין ישראל ומצרים, באיזור רפית, נתון מאז תחילת האירועים במצב לחימה. זה עתה קיבלתי לידיי נתונים מצביעים על כך שרק **בששת החודשים שקדמו לאירועי אותו יום** אירעו בקטע הגבול המסוים הזה, שאורכו **כשלושה קילומטרים בלבד**, מאות אירועי ירי, למעלה מאלף אירועים של השלכת רימונים ובקבוקי תבערה, וכן הונחו במקום זה מטעני חבלה. באירועים אלה נהרג חייל ועשרות חיילים נוספים נפצעו.

27. למרכה הצער נוכחנו לדעת, כי באיזור אורחי שבו מתבצעת לחימה, נפגעים גם חפים מפשע, ומובן שהכל מצרים על מותו של חייל אל מורירבי ועל פציעתם של שני הילדים האחרים.

יחד עם זאת, לא אוכל להימנע בסיום מכתב זה מלהעיר הערה בדבר הצורך בבחינה כוללת ומאוזנת של כל מקרה כגון זה שבפנינו. המעיין בתיאור שלכם אודות האירוע יכול היה לסבור, כי לא זו בלבד שמדובר

בפגיעה בחפים מפשע, אלא שהדבר נעשה בנסיבות אזרחיות תמימות המנותקות לחלוטין מכל פעילות חבלנית. ואולם, לאמיתו של דבר, בקטע הגבול שבו שהו הילדים התנהלה לאורך היום פעילות מבצעית אינטנסיבית, בתגובה לאירועים נמשכים של הטלות רימוני רסס, זריקות אבנים ונסיגות לחצות את הציר. גם ירי האזהרה נעשה, כידוע לכם, באותו קטע גבול, במטרה לסכל את המשך פעילותה של קבוצה גדולה, אשר נחשדה בפעילות חבלנית עוינת. התיאור "התמים" שלכם את האירוע יוצר תמונה מעוותת, והדבר אינו מועיל לכירור מאוזן של העובדות, גם מנקודת המבט שלכם. **חד צדדיות זו - מעוררת מחשבה ותהייה. מי שטוען לשטחיות ולמגמתיות מצד אחרים - ראוי היה שיקשוט עצמו תחילה.**

בברכה,

מנחם פינקלשטיין, אלון
הפרקליט הצבאי הראשי